

IGRALEC JANEZ ŠKOF

NAGRADA BERT ZA ŽIVLJENJSKO DELO NA PODROČJU FILMSKE IGRE 2026

So vrhunski igralci, za katere se zdi, kot da so z nami od nekdaj in da so kratkomalo naši. Janez Škof je že tak igralec. Od nekdaj, od svojih prvih vlog v serijah in filmih – ne bomo nizali naslovov, a ti se v trenutku pisanja utemeljitve bližajo številki 80.

Janez Škof v like, ki jih uteleša, prepričljivo vnaša tisto najtežje: pristnost, obenem pa vzbuja občutek, da to počne brez vsakršnega napora.

Ta varljiva lahkotnost navzočnosti, ki prav iz vsake vloge, pa naj gre za protagonista ali stranski lik, ustvari povsem svojstveno kreacijo in s tem antologijski lik, zares diši po velikem igralcu; ne glede na to, ali je lik, ki ga igra, prijazen dedek, globoko problematičen iskalec, komedijant ali preprost kmet, Škof lika ne igra, temveč ta lik postane. Tako ga karizmatično prepoji z nepozabnostjo in prezenco. Vstopa v lik se loti z izčiščenim instinktom, radovednostjo, igrivostjo, domišljijo, pogumom, pa tudi z občutkom za mero.

Včasih ta globoko občutljivi človek deluje nor. In tudi je. Široko razprto nositi toliko ranljivosti in občutljivosti naenkrat namreč je norost; norost je ohranjati otroško čudenje in prisotnost v trenutku; norost se je ne zaščititi v težkih pogojih snemanja; pravzaprav je resnična norost ostati tako odprt in ranljiv.

Da je kot harmonikar in pevec povezan z glasbo, ni naključje, je logična nuja soustvarjanja tudi v univerzalnem jeziku, ki seže onkraj besede in podobe. Janez Škof ne potrebuje slave, uspešno se ji izmika, on kratkomalo le rad ustvarja, se igra, ob presežnikih na svoj račun je skromen in sramežljiv, ali če povzamemo z njegovimi besedami: »Bolj preprost ko si kot človek, večjo globino lahko iz sebe daješ.«

Filmski režiserji in režiserke ga zavoljo tega, ker zna dodati gube pristnosti polikanim likom in jih kratkomalo prizemljiti, neumorno zasedamo v različne stranske in glavne vloge, saj pravzaprav pričakujemo od njega, da se bo popolnoma potopil vanje, jih dvignil v novo razsežnost, jim z improvizacijo dodal ščepec norosti in tistega neizrekljivega, obenem pa vse to seveda izvedel z zelo decentnim obrtnim obvladovanjem igralskih telesa in glasu. Zanesemo se namreč na to, da bodo posnetki, v katerih je Janez Škof, sicer malenkost odstopali od naših napotkov glede nivoja ekspresije emocije, a fizični premiki in besede iz dialogov se bodo v vsakem posnetku skladali, zato bo kontinuiteta nemotena, delo v montaži pa le nadgradnja domišljenega loka lika.

Nagrado bert podeljujemo kot potrditev in priznanje, predvsem pa kot zahvalo, čeprav sumimo, da so vse njegove nagrade, vključno z Borštnikovim prstanom in nagrado Prešernovega sklada, pristale nekje v škatli, in da jih je toliko tudi zato, ker Janez ne igra za nagrade, temveč zato, ker to rad počne.

Janez Škof, Društvo slovenskih režiserjev in režiserk se ti zahvaljuje za tvoj doprinos in upa, da boš z nami ustvaril še mnogo večplastnih pristnih filmskih vlog!

Društvo slovenskih režiserjev in režiserk
Oktober 2026